

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119010641
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1119010641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Petra Šamka v trestnej veci proti obžalovanému H. T., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/49/2019 z 11.12.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/49/2019 zo dňa 11.12.2019.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a § 285 písm. b/ Tr. por. sa

obžalovaný H. T., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., Y. T. XXXX/X

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 26.08.2019 sp. zn. 2 Pv 521/18/1101 pre skutok, ktorým sa mal dopustiť pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 122 ods. 10 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

obvinený H. T. v pozícii výkonného riaditeľa spoločnosti Tecton, a.s. so sídlom J. XX, 811 07 Bratislava, IČO: XX XXX XXX, ktorej bol na základe zmluvy o výkone funkcie zo dňa 01.04.2015 uzatvorenej medzi obvineným a predmetnou akciovou spoločnosťou, a súčasne v pozícii člena predstavenstva predmetnej akciovej spoločnosti, neoprávnene vybral finančné prostriedky z hotovostnej pokladne tejto spoločnosti a privlastnil si ich za účelom použitia na svoje osobné potreby, tým spôsobom, že:

- dňa 28.11.2015 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a.s. číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 300,- eur, ktoré následne dňa 30.11.2015 v sídle spoločnosti Tecton, a.s. na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 30.11.2015 vybral a použil pre vlastné potreby,

- dňa 08.03.2016 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a.s. číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 800,- eur, ktoré následne dňa 09.03.2016 v sídle spoločnosti Tecton, a.s. na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 09.03.2016 vybral a použil pre vlastné potreby,

- dňa 12.08.2016 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a.s. číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 1.500,- eur, ktoré následne dňa

15.08.2016 v sídle spoločnosti Tecton, a.s. na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 15.08.2015 vybral a použil pre vlastné potreby,

- dňa 23.08.2016 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a.s. číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 3.000,- eur, ktoré následne dňa 31.08.2015 v sídle spoločnosti Tecton, a.s. na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 31.08.2016 vybral a použil pre vlastné potreby, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. sa poškodená spoločnosť Tecton, a.s. so sídlom J. XX, Bratislava, IČO: XXXXXXXX s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/49/2019 z 11. 12. 2019 bol obžalovaný H. T. uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods.1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že:

v pozícii výkonného riaditeľa spoločnosti Tecton, a. s., so sídlom J. XX, 811 07 Bratislava, IČO: XX XXX XXX, v ktorej bol na základe zmluvy o výkone funkcie zo dňa 01.04.2015 uzatvorenej medzi obvineným a predmetnou akciovou spoločnosťou a súčasne v pozícii člena predstavenstva predmetnej akciovej spoločnosti, neoprávnené vybral finančné prostriedky z hotovostnej pokladne tejto spoločnosti a privlastnil si ich za účelom použitia na svoje osobné potreby tým spôsobom, že:

- dňa 28.11.2015 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a. s., číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Slovenskej sporiteľni, a. s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 300,-Eur, ktoré následne dňa 30.11.2015 v sídle spoločnosti Tecton, a. s., na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 30.11.2015 vybral a použil pre vlastné potreby,

- dňa 08.03.2016 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a. s., číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Slovenskej sporiteľni, a. s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 800,-Eur, ktoré následne dňa 09.03.2016 v sídle spoločnosti Tecton, a. s., na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 09.03.2016 vybral a použil pre vlastné potreby,

- dňa 12.08.2016 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a. s., číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Slovenskej sporiteľni, a. s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 1.500,-Eur, ktoré následne dňa 15.08.2016 v sídle spoločnosti Tecton, a. s., na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 15.08.2016 vybral a použil pre vlastné potreby,

- dňa 23.08.2016 platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu spoločnosti Tecton, a. s., číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Slovenskej sporiteľni, a. s., ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančné prostriedky vo výške 3.000,-Eur, ktoré následne dňa 31.08.2016 v sídle spoločnosti Tecton, a. s., na J. ulici č. XX v Bratislave vložil do hotovostnej pokladne spoločnosti, odkiaľ ich toho istého dňa 31.08.2016 vybral a použil pre vlastné potreby, čím týmto svojím konaním spôsobil poškodenú spoločnosť Tecton, a. s., škodu vo výške 5.600,-Eur,

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obvinenému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určil obvinenému skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil povinnosť, aby počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradil poškodenej spoločnosti Tecton, a. s., so sídlom J. XX, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, škodu v sume 5.600,-Eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Tecton, a. s., so sídlom J. XX, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, škodu v sume 5.600,-Eur.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote, podal odvolanie obžalovaný H. T., a to čo do výrokov o vine, trestu, ako aj voči konaniu, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku.

Následne v písomne odôvodnenom odvolaní doručenom prvostupňovému súdu 17.03.2020, prostredníctvom zvolenej obhajkyne uviedol, že v spoločnosti TECTON, a.s. bol výkonným riaditeľom, ako aj členom predstavenstva. Vybrané finančné čiastky boli práve ako záloha na odmenu výkonu funkcie výkonného riaditeľa spoločnosti, ako aj za výkon člena predstavenstva. Takýto spôsob výplaty bol v uvedenej spoločnosti zaužívaný a preto navrhol, aby poškodená spoločnosť predložila účtovné doklady za roky 2014 a 2015, z ktorej by táto skutočnosť mala vyplývať. Tento návrh bol však tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní zamietnutý a preto podal odvolanie aj do konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. To, že konal v dobrej viere a legálne dosvedčuje, že výbery robil oficiálnou cestou pokladne, vybrané finančné čiastky vybral, následne vložil do pokladne, toho istého dňa vybral a na pokladničnom výberovom bloku bolo uvedené ako dôvod - záloha. Táto skutočnosť musela byť teda známa nielen pokladníkovi a účtovníkovi spoločnosti najmä pri vypracovaní daňového priznania za roky 2015 a 2016. Majitelia firmy, ani v čase ukončenia jeho pracovného pomeru, neuviedli, že by mali voči jeho osobe nejaké finančné nároky. Jednoznačne teda tvrdí, že nie je naplnená subjektívna stránka trestného činu sprenevery. V neposlednom rade poukázal aj na výpoveď svedkyne F. z prípravného konania, ktorá mala byť poškodenou stranou kontaktovaná pred pojednávaním v civilnej veci. Navrhol preto, aby bol spod obžaloby oslobodený, alternatívne navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby vykonal dokazovanie v ním navrhovanom smere a aby vec opätovne prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného, ktoré bolo prvostupňovým súdom v súlade s ustanovením § 314 Tr. por. doručené aj prokurátorovi a poškodenej strane s upozornením, že sa môžu k nemu vyjadriť, využil len poškodený, ktorý prostredníctvom splnomocnenca sa vyjadril k odvolaniu obžalovaného, prvostupňovému súdu doručenom 05.06.2020 a doposlané odvolaciemu súdu 11.08.2020, ktoré bolo zaslané na vedomie aj všetkým procesným stranám.

Uviedli v ňom, že majú za to, že obžalovaný H. T. zo svojej pozície v rámci spoločnosti Tecton, a.s. napriek tomu, že mal oprávnenie disponovať s finančnými prostriedkami, tieto mal použiť výlučne pre potreby spoločnosti Tecton, a.s., avšak nemal akékoľvek právo použiť predmetné finančné prostriedky pre svoju vlastnú potrebu a nijakým spôsobom nepreukázal oprávnenosť vyberania finančných prostriedkov z pokladne spoločnosti, práve naopak, žiaden platný právny predpis SR ani žiadna zmluva ho neoprávňovala na svojvoľné vyplácanie si odmien v ním vymyslenej výške. Nemožno sa tak stotožniť s vyjadrením obžalovaného H. T., že tak konal oprávnene, avšak ničím dané tvrdenie nepreukázal. Vysvetlenie obžalovaného, že to robil legálne, lebo pri výbere z pokladne uviedol ako dôvod - záloha, považujú za účelové tvrdenie, nakoľko práve, ako záloha, sa zvykli uvádzať zálohové výbery na účely výdavkov, ktoré mal za spoločnosť uhrádzať obžalovaný, ako jej výkonný riaditeľ. Účtovník spoločnosti, ani členovia predstavenstva ani akcionári spoločnosti si tak v danom čase nemohli všimnúť, že dané výbery neboli následne aj riadne vydokladované. Sú toho názoru, že práve s tým ráta obžalovaný, keď takým spôsobom finančné prostriedky zo spoločnosti vyberal. Počas trvania pracovného pomeru bol obžalovaný oprávnený disponovať finančnými prostriedkami spoločnosti Tecton, a.s., avšak iba za účelom plnenia pracovných úloh pre spoločnosť Tecton, a.s. a v priamej súvislosti s plnením týchto pracovných úloh. H. T. v priebehu konania uviedol, že mu vznikol nárok na vyplatenie odplaty v zmysle § 66 ods. 3 v spojení s § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka a to vo výške najmenej 1.400,- EUR mesačne, nakoľko podľa neho bola takáto odmena za výkon funkcie v spoločnosti Tecton, a.s. obvyklá. Mimoriadnu odmenu za výkon funkcie člena predstavenstva by bolo možné v spoločnosti Tecton, a.s. vyplatiť iba v prípade, ak by o tom rozhodlo valné zhromaždenie, ale takáto situácia však v prípade H. T. nikdy nenastala. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že odmena bola v Zmluve jasne definovaná, preto nie je možné na danú Zmluvu aplikovať ustanovenie § 571 ods. 1 ani § 66 ods. 3

Obchodného zákonníka. Navyše v období medzi 01.07.2006 - 31.08.2016 bol H. T. v spoločnosti Tecton, a.s. aj v postavení zamestnanca, pričom vykonával pre spoločnosť Tecton, a.s. prácu ako systémový inžinier a neskôr ako administrátor - senior špecialita. Za túto prácu mal dohodnutú a riadne vyplácanú mzdu, pričom obžalovaný H. T. si z pokladne vyberal finančné prostriedky aj po tom, ako sa vzdal funkcie člena predstavenstva, dokonca tak spravil aj v posledný deň svojej funkcie. Vedome a úmyselne tak naplnil objektívne aj subjektívne znaky trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zák. a preto podané odvolanie nie je dôvodné a rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 3T/49/2019 z 11.12.2019 považujú za správny a navrhli, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného H. T. ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu v konečnom návrhu obhajkyňa obžalovaného s poukazom na písomné dôvody odvolania uviedla, že obžalovaný výbery vykonával transparentne, nikto zo zodpovedných to nenamietal, ako výkonný riaditeľ nepoberal žiadnu odmenu a teda, že ide o jasný civilno-právny vzťah a z hľadiska princípu ultima ratio, ktorý sa mal v danom prípade použiť, navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, alternatívne, aby bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom. Pokiaľ ide o výbery na odmeny zaužívané v uvedenej spoločnosti, navrhovali dokazovanie už v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní, čo však bolo odmietnuté.

Splnomocnenec poškodeného sa pridržiaval písomných dôvodov vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného s tým, že pokiaľ ide o pracovno-právny spor s obžalovaným, po vydaní platobného rozkazu, ktorým bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody, došlo k prerušeniu konania až do skončenia tohto trestného konania a že nemá vedomosť, že by obžalovaný niečo z uvedenej sumy poškodenej spoločnosti uhradil.

Prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť, nakoľko považuje prvostupňový rozsudok vo všetkých jeho výrokoch za zákonný a správny. Obžalovaný H. T. právom posledného slova uviedol, že je nevinný tak, ako povedala jeho obhajkyňa, výbery boli uskutočnené transparentne.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu,

Podľa § 285 písm. b/ Tr.por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Odvolací súd, po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd I. stupňa vykonal vo veci na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu potrebnom na svoje rozhodnutie, avšak vyvodil z neho nesprávne závery.

Okresný súd svoj odsudzujúci rozsudok odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie na hlavných pojednávaniach, na ktorých vypočul obžalovaného H. T., so súhlasom obžalovaného a prokurátora prečítal výpovede poškodeného Ing. Z. M., svedkov z prípravného konania J. E., Ing. P. F., Ing. R. T. a aj konfrontáciu medzi obžalovaným a poškodeným, ako aj listinné dôkazy tak, ako to vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 ods. 12 Tr. por., pričom dospel k záveru, že skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, sa stal, naplnia všetky zákonné znaky prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a že tento skutok spáchal obžalovaný H. T.. S poukazom na obhajobné prednesy obžalovaného H. T., ktorý popieral svoju vinu a bránil sa tým, že po tom, čo bol Z. M., ako zástupcom poškodenej spoločnosti Tecton, a. s. oslovený, či nechce vykonávať v spoločnosti funkciu výkonného riaditeľa, súhlasil, dohodli sa na podmienkach výkonu tejto funkcie, ktoré zahŕňali aj odmenu vo výške 1.400,-Eur v hrubom, pričom na základe tejto dohody dal personalistke P. F. vypracovať znenie zmluvy, avšak pri jej podpise pán M. navrhol vypustiť bod upravujúci danú odmenu s tým, že sa ústne dohodli a bolo mu prisľúbené, že odmenu za výkon funkcie vysporiadajú iným spôsobom a v zmysle tejto ústnej dohody podpísali zmluvu bez úpravy odmeny. Ešte pred tým si prečítal Obchodný zákonník, ktorý upravoval, že ak v zmluve nie je odmena stanovená, bude stanovená patrične podľa výkonu. Na tomto základe preto došlo z jeho strany k výberom finančných prostriedkov z hotovostnej pokladne, pričom na výdavkový pokladničný doklad ako dôvod uviedol záloha. Po skončení pracovného pomeru v danej spoločnosti mal rodinné aj bytové problémy, v dôsledku čoho uvedenú situáciu neriešil. Argumentoval aj tým, že v uvedenej spoločnosti bol takýto spôsob vysporiadania obvyklý a takýmto spôsobom došlo aj k vysporiadaniu s J. X.. Výbery vykonal sám z bankomatu Slovenskej sporiteľne, a. s., firemnou bankomatovou kartou z účtu spoločnosti, výpisy z bankomatu odovzdal J. E., ktorý mal na starosti hotovostnú pokladňu a ten ich zaúčtoval do hotovostnej knihy, ale vybraté finančné prostriedky mu neodovzdal, tieto vložil do pokladne ako dotáciu a následne ich vybral ako zálohu na odmenu za výkon funkcie, ktoré použil na súkromné účely. Vo vzťahu k dohode s Z. M. o vysporiadaní sa iným spôsobom uviedol, že to vtedy neriešili a na hlavnom pojednávaní uviedol, že mu Z. M. povedal, že sa dohodnú inak a že mu budú tieto finančné prostriedky vyplatené, že uvedenú odmenu s ním v čase uzatvorenia zmluvy neriešil, ani to, ako to bude riešené, pričom dodal, že to mohlo byť riešené odmenou, prípadne na konci výkonu funkcie. Nikoho zo spoločnosti neinformoval o výbere finančných prostriedkov v celkovej sume 5.600,-Eur, nakoľko na to nevidel dôvod, keďže o tom vedel E. a ten komunikoval so M. o všetkých záležitostiach v spoločnosti. Podľa jeho názoru nemal povinnosť preukazovať, na čo boli vybraté finančné prostriedky použité. K zmluve o výkone funkcie uviedol, že túto zmluvu riešil on sám, pripravila ju pani F. v znení, kde bola uvedená aj odmena, pričom jej dal pokyn na prípravu tejto zmluvy. Následne, po rozhovore s Z. M. túto odmenu zo zmluvy vypustil, vytlačil ju a zaniessol ju M.. K pokladničným dokladom vybratých súm uviedol, že J. E. povedal, nech na tieto uvedie iba záloha, nehovoril mu, že ide o zálohu na odmenu. Nikomu neoznámil, že si takýmto spôsobom vybral odmenu, nakoľko mal za to, že mu patrí na základe prisľubu pána M.. Svoje pohľadávky si v danom čase voči spoločnosti neuplatňoval z dôvodu, že riešil iné záležitosti. Tieto začal riešiť až po tom, čo ho kontaktoval právny zástupca poškodeného ohľadne sumy 5.600,-Eur. Nemal vedomosť o tom, či sa môže z pokladnice vyberať aj záloha na odmenu, ale takto to bolo riešené. Ako príklad uviedol pána U., ktorý si takto vybral zálohu na odmenu, čo mu vyplývalo z dohody s pánom X. ohľadne výkonu pracovnej činnosti, pričom dodal, že nevie, či U. niekomu oznámil, že si berie zálohu, ale potom sa na stretnutí riešilo, či skutočne prácu, za ktorú mal mať odmenu vykonal, lebo inak by mal povinnosť odmenu vrátiť.

Po preukázaní vykonanej práce mu bola doplatená odmena. Argumentoval aj tým, že každý mesiac sa uskutočnilo zasadnutie predstavenstva, kde sa riešila aj jeho činnosť výkonného riaditeľa, avšak na týchto zasadnutiach otázky svojej odmeny neriešil, nemal vedomosť o tom, že by jeho odmena bola prejednaná na valnom zhromaždení, pričom nemal vedomosť o tom, že takúto odmenu malo povinnosť schváliť valné zhromaždenie.

Prvostupňový súd vinu obžalovaného odôvodnil vykonaným dokazovaním, že nebolo sporné, či obžalovaný H. T. jednotlivé sumy finančných prostriedkov vybral spôsobom a v období uvedenom v skutkovej vete obžaloby a tieto použil pre vlastnú potrebu, ale to, či tak konal v súlade s právnymi predpismi a ustanoveniami zmluvy o výkone funkcie, resp. spôsobom, ktorý možno označiť za právom aprobovaný a následne aj to, či konanie obžalovaného napĺňa všetky zákonné znaky prečinu sprenevery podľa § 221 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a súčasne aj Trestným zákonom vyžadovaný konkrétny stupeň závažnosti činu podľa §10 ods. 2 Tr. zák., ktorý odôvodňuje vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti, aj z hľadiska zásady ultima ratio, keď z uvedených hľadísk súd konštatoval, že konanie obžalovaného je typickým príkladom spáchania trestného činu sprenevery tak po formálnej stránke, ako aj materiálnej.

K obranným argumentom obžalovaného, ktoré tvoria podstatu jeho obhajoby súd poznamenal, že tvrdenie obžalovaného o ústnej dohode s Ing. Z. M. o odmene za výkon funkcie výkonného riaditeľa v sume 1.400,-Eur v hrubom, bolo vyvrátené menovaným zástupcom poškodenej spoločnosti, ktorý existenciu takejto dohody rezolútne poprel, ako aj vyjadreniami samotného obžalovaného a zároveň tiež právnym mechanizmom úpravy vnútorných vzťahov poškodenej spoločnosti. Ing. Z. M. poprel akúkoľvek dohodu s obžalovaným o odmene za výkon funkcie, nemal žiadnu motiváciu k tomu, aby vo vzťahu k obžalovanému vypovedal nepravdivo a vystavoval sa tak riziku trestného stíhania pre trestný čin krivej výpovede a krivej prísahy, resp. trestného činu krivého obvinenia, pričom súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo dôvodné o pravdivosti tohto jeho vyjadrenia pochybovať. Uvedenému nasvedčuje aj tvrdenie obžalovaného, že spolu mali bezproblémový vzťah a bol to jeho kamarát, ako aj, že po vypustení bodu o odmene v sume 1.400,-Eur z návrhu zmluvy, na žiadosť Ing. Z. M., ďalej túto odmenu v čase uzatvorenia zmluvy neriešili, ako ani to, ako to bude riešené, resp. že menovaným zástupcom poškodenej spoločnosti uvádzané „vyriešenie iným spôsobom“ v tom čase neriešil. Akákoľvek dohoda o odmene a „sľúbenie“ vyplatenia uvedenej sumy bola tak v priamom rozpore s týmito, v podstate jednoznačnými, vyjadreniami obžalovaného. Pochybnosti o tvrdení zástupcu poškodeného nevyvoláva ani návrh zmluvy o výkone funkcie, v ktorej bola obsiahnutá aj úprava o odmene v sume 1.400,-Eur, nakoľko z výpovede obžalovaného, ako aj svedkyne Ing. P. F., ktorá daný návrh zmluvy pripravila, jednoznačne vyplýva, že táto bola pripravená z iniciatívy obžalovaného a aj samotná výška danej sumy bola do návrhu zmluvy zakomponovaná touto svedkyňou iba na základe skutočností a informácií, ktoré jej prezentoval obžalovaný. Napokon pravdivosti tvrdení zástupcu poškodenej spoločnosti nasvedčuje samotná skutočnosť, že akúkoľvek obžalovaným uvádzaný prísľub Ing. Z. M. bez jeho zakomponovania do zmluvy, ale najmä bez schválenia valným zhromaždením by bol bez akéhokoľvek právneho významu, čo vyplýva priamo z dikcie § 66 odsek 3 Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o výkone funkcie. Vzhľadom na postavenie obžalovaného, ako aj Ing. Z. M. v danej spoločnosti, museli mať obaja o tejto zásadnej skutočnosti vedomosť, keď obžalovaný sa sám vyjadril, že si v tejto otázke študoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a teda Ing. Z. M. by nemal dôvod dávať takýto prísľub obžalovanému. Vyššie uvedené úvahy a závery, pokiaľ ide o predmetnú obhajobu obžalovaného, podľa súdu nie sú pre právne posúdenie veci určujúce a už vôbec nie podstatné a rozhodujúce. V kontexte ďalších skutočností a samotného konania obžalovaného v posudzovanom prípade označil za podstatnú okolnosť to, že samotná zmluva o výkone funkcie neobsahovala žiadne ustanovenie o odmene za výkon tejto funkcie v sume 1.400,-Eur (resp. 1.450,-Eur), ani v inej sume mimo rámca náhrady výdavkov v zmysle čl. 5 zmluvy, ktoré by obžalovaného oprávňovalo na prisvojenie si finančných prostriedkov v celkovej sume 5.600,-Eur. Podľa súdu konanie obžalovaného pritom vykazuje také známky svojvoľného konania so zverenými finančnými prostriedkami, ktoré nie je možné akceptovať ani v rovine otázok vyvodzovania trestnej zodpovednosti z hľadiska náhľadu na trestné právo, ako prostriedku ultima ratio, pri poskytovaní ochrany právnym vzťahom. Argumentoval, že obžalovaný úplne obišiel všetky, do úvahy prichádzajúce právne mechanizmy, ktoré mohol a jednoznačne mal uplatniť v prípade, ak sa domnieval, že mu za výkon funkcie prináleží odmena so zdôraznením, že aj prípadná ústna dohoda s Ing. Z. M. ohľadne odmeny za výkon funkcie by bola bezpredmetná a obžalovaného by v nijakom smere neoprávňovala na konanie, ktoré mu je kladené za vinu, čo obžalovaný nepochybne musel vedieť, keďže, ako sám uviedol, si v otázke odmeny za výkon funkcie preštudoval Obchodný zákonník. Obžalovaný tak mal nepochybne zvoliť zákonom prípustné právne prostriedky na uplatňovanie

si svojich práv, čo však zjavne neurobil. Skutočnosť, že sa obžalovaný začal domáhať nároku na vyplatenie odmeny až po tom, čo sa poškodená spoločnosť začala domáhať vrátenia spreneverených finančných prostriedkov, a to aj prostredníctvom trestného práva, iba dotvára obraz o celkovom konaní obžalovaného, pričom jeho tvrdenie, prečo k tomu pristúpil so značným časovým odstupom, označil za zjavne nepremyslené, keďže obžalovaný riešil svoju údajnú odmenu výbermi finančnej hotovosti aj na záver svojho pôsobenia v spoločnosti bez toho, aby to niekomu oznámil, teda na jednej strane si vedel takúto „odmenu“ prisvojiť, ale celú svoju údajnú odmenu, ako pohľadávku voči spoločnosti, už za potrebné riešiť nepovažoval. Z takéhoto konania obžalovaného, bez akýchkoľvek pochybností súd ustálil, že obžalovaný vedel, že mu odmena za výkon funkcie nepatrí a predovšetkým, že na použitie daných finančných prostriedkov pre svoje súkromné účely nie je oprávnený. Súd obhajobu obžalovaného považoval za absolútne neopodstatnenú aj s poukazom na § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka, v znení v čase uzatvorenia zmluvy o výkone funkcie, podľa ktorého vzťah medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti alebo spoločníkom pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti sa spravuje primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve, ak zo zmluvy o výkone funkcie uzatvorenej medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti alebo spoločníkom, ak bola zmluva o výkone funkcie uzavretá alebo zo zákona nevyplýva iné určenie práv a povinností. Zmluva o výkone funkcie musí mať písomnú formu a musí ju schváliť valné zhromaždenie spoločnosti alebo písomne všetci spoločníci, ktorí ručia za záväzky spoločnosti neobmedzene. Stanovy akciovej spoločnosti môžu určiť, že zmluvu o výkone funkcie člena predstavenstva schvaľuje dozorná rada. Aj podľa § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak výška odplaty nie je určená v zmluve, je mandant povinný zaplatiť mandatárovi odplatu, ktorá je obvyklá v čase uzavretia zmluvy za činnosť obdobnú činnosti, ktorú mandatár uskutočnil pri zariadení záležitosti. Podľa § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka ak zo zmluvy nevyplýva niečo iné, vznikne mandatárovi nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok alebo nie. Ak možno očakávať, že v súvislosti s vybavovaním záležitosti vzniknú mandatárovi značné náklady, môže mandatár požadovať po uzavretí zmluvy primeraný preddavok. V súvislosti s citovanými ustanoveniami Obchodného zákonníka súd zdôraznil, že zmluvu o výkone funkcie nie je možné stotožňovať s mandátnou zmluvou, ale zmluva o výkone funkcie sa iba primerane spravuje ustanoveniami o mandátnej zmluve. Práve použitie pojmu „primerane“ má reflektovať osobitosti tej - ktorej zmluvy o výkone funkcie a jej obsahu, ako aj samotnú povahu zmluvy o výkone funkcie, resp. pojem „primerane“ znamená, že sa ustanovenia o mandátnej zmluve nepoužívajú doslovne a ani sa nemusia použiť všetky ustanovenia o mandátnej zmluve, vzhľadom aj na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Obo 165/2001-10-18 publikované v ZSP č. 5/2002. V tejto súvislosti súd uviedol, že pritom nepochybne má význam tá skutočnosť, že na rozdiel od mandátnej zmluvy musí mať zmluva o výkone funkcie písomnú formu a musí ju schváliť valné zhromaždenie spoločnosti alebo písomne všetci spoločníci, ktorí ručia za záväzky spoločnosti neobmedzene. V týchto súvislostiach je potom potrebné interpretovať aj ustanovenie § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka vo vzťahu k zmluve o výkone funkcie, ak táto neobsahuje ustanovenie o výške odmeny s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 33/2007 z 13.03.2008, v zmysle ktorého ustanovenia mandátnej zmluvy majú subsidiárnu povahu pri posudzovaní vzťahu vzniknutého medzi spoločnosťou s ručením obmedzeným a konateľom pri zariaďovaní záležitosti spoločnosti, čo platí aj pre nárok na vyplatenie odplaty za túto činnosť. Právo na vyplatenie odplaty za výkon funkcie konateľa vznikne, ak sú splnené ďalšie zákonom požadované podmienky, čo je v prípade spoločnosti s ručením obmedzeným rozhodnutie valného zhromaždenia o výške a spôsobe vyplatenia odmeny pre orgány spoločnosti - konateľa. Nakoľko však valné zhromaždenie v súlade so Stanovami nerozhodlo o odmene žalobcu za výkon funkcie konateľa, v zmysle platnej právnej úpravy, žalobcovi nevznikol nárok na vyplatenie odplaty za výkon tejto funkcie na základe mandátnej zmluvy. Podľa prvostupňového súdu tieto právne závery možno plne vzťahovať aj na posudzovanú trestnú vec, teda aj na akciovú spoločnosť a na zmluvu o výkone funkcie výkonného riaditeľa. Preto, ak bol obžalovaný iného názoru, mal si nechať príslušné ustanovenia nechať vysvetliť od osoby s právnickým vzdelaním, resp. priamo od advokáta, a to predtým, ako sa rozhodol si prisvojiť zverené finančné prostriedky, čo by vzhľadom na jeho predchádzajúce pracovné zaradenia, ale najmä so zreteľom na výkon danej funkcie a členstvo v predstavenstve spoločnosti Tecton, a. s. bolo možné od neho rozumne očakávať.

Z hľadiska subjektívnej stránky, teda priameho úmyslu, ohľadne viny obžalovaného, bolo pre súd podstatné to, že obžalovaný si bol vedomý, že žiadna jeho odmena za výkon funkcie nielenže nebola upravená v predmetnej zmluve o výkone funkcie, ale nebola ani schválená valným zhromaždením. Za takéhoto stavu obžalovaný jednoznačne vedel, že nie je oprávnený si určiť sumu akejkoľvek odmeny za výkon funkcie a ani nie je oprávnený si za účelom vyplatenia odmeny za výkon funkcie

prisvojiť akékoľvek finančné prostriedky, ktoré mu boli zverené, a to bez ohľadu na to, či mal nejaký neformálny príslub o odmene a kto mu ho prípadne dal a to aj z pohľadu vyjadrenia obžalovaného, že sa oboznámil s uvedenými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ak teda zmluva o výkone funkcie neobsahovala ustanovenie o odmene, v sume uvádzanej obžalovaným, nemohlo takúto odmenu valné zhromaždenie schváliť a obžalovaný si tak musel byť a evidentne aj bol vedomý toho, že akékoľvek použitie zverených finančných prostriedkov na iný účel, než je účel zverenia, je protiprávny. Súd tak uzavrel, že sumár vykonaných dôkazov a ich vyhodnotenie vylučuje tvrdenie obžalovaného, že by mal automaticky nárok na odmenu v sume 1.400,-Eur (1.450,-Eur) na základe ústnej dohody a v nijakom smere nebol oprávnený si sám svojvoľne stanoviť sumu odmeny za výkon funkcie, a to ani v rozsahu ním vybratých finančných prostriedkov a ani v prípade, že by mu boli zo strany Ing. Z. M. prisľúbené, keďže obžalovaný musel mať vedomosť o tom, že bez schválenia odmeny valným zhromaždením, by akýkoľvek príslub, resp. ústna dohoda bola neplatná. V prospech obžalovaného nesvedčil ani ten fakt, že na pokladničných dokladoch sa nachádza údaj „záloha“, nakoľko z tohto pojmu nie je možné bez ďalšieho usudzovať na to, že ide o zálohu na odmenu, ale môže predstavovať akúkoľvek zálohu spojenú napríklad s nákladmi vynaloženými zo strany obžalovaného pri obstarávaní záležitostí spoločnosti. Ak by mal obžalovaný skutočne v úmysle prejavíť pravý účel použitia daných finančných prostriedkov, nič mu nebránilo, aby svedkovi E., ktorý mal na starosti hotovostnú pokladňu, dal pokyn na výslovne vyznačenie zálohy na odmenu, nie len záloha. Aj v tomto smere mal súd za to, že obžalovaný si takejto neurčitosti použitia slova „záloha“ musel byť zjavne vedomý. Okrem toho, menovaný svedok výslovne uviedol, že do hotovostnej pokladne sa vkladali finančné prostriedky, ktoré sa následne používali na hotovostné výdavky spoločnosti, napr. nákup tovaru a pod., teda nie na vyplácanie odmien. Svedok J. E. taktiež uviedol, že nebol oprávnený zisťovať, o aké finančné prostriedky, teda o akú zálohu malo ísť a na čo boli použité. Z tohto hľadiska preto neobstojí ani tvrdenie obžalovaného, že poškodená spoločnosť mala vedomosť o uvedených finančných prostriedkoch z dôvodu, že svedok E. o všetkom komunikoval s pánom M., nakoľko tento svedok ani žiadne relevantné skutočnosti ohľadne daných súm uviesť nemohol, pričom uvedené tvrdenie obžalovaného predstavuje iba ničím nepodložený dohad obžalovaného. Potvrdzuje to aj tá časť výpovede svedka E., že nevie, o akú konkrétnu zálohu sa malo jednať a obžalovaný mu to ani nepovedal, pričom mu ani neodovzdal žiadne doklady o použití týchto finančných prostriedkov, čo napokon potvrdil aj sám obžalovaný, že svedkovi E. neuviedol, že išlo o zálohu na odmenu, ale iba o zálohu bez bližšej konkretizácie. Súd poukázal aj na výpoveď svedka E., že aj výkonný riaditeľ bol povinný zdokladovať použitie finančných prostriedkov z hotovostnej pokladne, prípadne vrátiť zostatok, t. j. nemnuté finančné prostriedky. Preto podľa súdu, ak by mal obžalovaný čestný úmysel, potom by musel výber finančných prostriedkov z hotovostnej pokladne a ich použitie zdokladovať úplne iným spôsobom a všetky sporné otázky by musel riešiť s na to kompetentným orgánom spoločnosti. Obžalovaný pritom, ako výkonný riaditeľ a aj ako člen predstavenstva spoločnosti, musel poznať základné otázky spojené s vedením účtovníctva, teda aj to, že uvedené výbery finančných prostriedkov, ich vklad a následné prevzatie z hotovostnej pokladne, musia byť riadne zaúčtované, a to bez ohľadu na to, za akým skutočným účelom ich obžalovaný vybral. Súd poukázal aj na výpoveď svedka Ing. R. Y., že výbery boli na analytickom účte obžalovaného vedené ako nezaúčtovaná záloha, t. j. že obžalovaný uvedené výbery finančných prostriedkov v sume 5.600,-Eur nijakým spôsobom nezaúčtoval. Navyiac svedok vysvetlil, akým spôsobom prebieha zaúčtovanie vynaloženej hotovosti z pokladne spoločnosti, že hotovostná pokladňa nebola používaná na odmenny a výplaty, ale na bežné výdavky a ani predchádzajúci výkonní riaditelia si finančné prostriedky z pokladne nevyberali ako odmenu, ktorá skutočnosť bola pre súd dostatočným dôvodom pre rozhodnutie podľa § 272 ods. 3 Tr. por. o odmietnutí návrhu obžalovaného na vykonanie dôkazu ohľadne účtovníctva danej spoločnosti, pričom aj bez daného vyjadrenia svedka by súd vykonanie tohto dôkazu nepovažoval za potrebné, nakoľko zistený skutkový a právny stav na podklade už vykonaných dôkazov bol pre rozhodnutie v merite veci plne postačujúci.

Záverom súd pri skúmaní materiálnej stránky stíhaného trestného činu spočívajúcej v jeho závažnosti z hľadiska Trestným zákonom vyžadovaného stupňa, teda závažnosti vyššej než nepatrnej, vychádzajúcej z kritérií § 10 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na popísaný spôsob vykonania činu a popísané okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, následok spočívajúci v spôsobení väčšej škody, ako aj zavinenie vo forme priameho úmyslu, mal súd za to, že závažnosť spáchaného činu je nepochybne oveľa vyššia než nepatrná a konanie obžalovaného predstavuje typizované konanie napĺňajúce zákonné znaky trestného činu sprenevery, ktoré je potrebné postihovať aj prostriedkami trestného práva.

Následne súd odôvodnil odsudzujúcu časť rozsudku, ako aj výrok o náhrade škody.

Odvolačný súd na základe podaného odvolania a zhodnotenia vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom dospel k záveru, že sa podarilo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že obžalovaný H. T. sa dopustil skutku, ktorý bol v predmetnej trestnej veci obžalovanému kladený za vinu, ktorý sa aj stal, pričom sám obžalovaný ani nepoprel, že sumu 5.600,- eur vybral z firemnej bankomatovej karty postupne v dňoch 28.11.2015 v sume 300,- eur, 08.03.2016 v sume 800,- eur, 12.08.2016 v sume 1.500,- eur a napokon aj 23.08.2016 v sume 3.000,- eur, ktoré aj zúčtoval spoločnosti Tecton, a.s. tak, ako správne uviedol v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, avšak s odlišnými obhajovacími prednesmi, než bolo v konaní svedecky a aj dokladovo preukázané. Stotožňuje sa preto s vyhodnotením jednotlivých dôkazov tak, ako to veľmi podrobne a detailne popísal v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, teda, že sa podarilo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať tú skutočnosť, že skutok špecifikovaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku súdu I. stupňa sa stal a že sa ho dopustil obžalovaný H. T. a to aj z pohľadu ustálenia výšky spôsobenej škody.

Za daných zistených vyššie uvedených skutkových okolností a podrobne rozobratom skutkovom stave už prvostupňovým súdom, vyvodil však nesprávny právny záver, napriek tomu, že sa aj touto okolnosťou podrobne zaoberal, pokiaľ obžalovaného uznal za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Podľa § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedenej definície možno vyvodiť dve obligatórne podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, a to protiprávnosť činu a znaky uvedené v trestnom zákone. Protiprávnosťou činu sa rozumie prejav vôle, ktorým subjekt porušuje príkazy a zákazy ustanovené platným právom. V trestnom práve sa za protiprávne konanie považuje protispoločenské správanie, ktorého znaky sú vymedzené v trestnom zákone ako trestné činy. Protiprávne konanie môže byť buď zavinené alebo nezavinené. Z dikcie ustanovenia § 8 vyplýva, že o trestný čin ide vtedy, ak sú súčasne naplnené jeho obligatórne podmienky, ktorými, sú protiprávnosť konania a formálne znaky, t.j. znaky uvedené v tomto zákone (inými slovami povedané znaky skutkovej podstaty trestného činu). Skutková podstata trestného činu obsahuje súhrn znakov, ktoré určujú, o aký trestný čin ide, je odrazom skutku. Obsahuje štyri skupiny znakov, a to objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. Ak nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu súčasne - nejde o trestný čin.

Podľa § 10 ods. 1 Tr. zák. prečin je a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov, pričom podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

K naplneniu uvedeného prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je potrebné, aby boli kumulatívne naplnené uvedené formálne znaky, teda prisvojenie si zverenej cudzej veci a spôsobenie tak na cudzom majetku škody väčšej teda škody v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. škoda prevyšujúca sumu 2.660,- eur., ale aj protiprávnosť činu. Teda, okrem vyššie uvedených formálnych znakov žalovaného prečinu, ktoré považoval odvolací súd za naplnené, bolo potrebné sa zaoberať aj materiálным korektívom predmetnej trestnej činnosti, ktoré súd prvého stupňa taktiež posudzoval, teda za predpokladu naplnenia všetkých formálnych znakov uvedeného prečinu, ktorý však tento nesprávne právne vyhodnotil. Pojem materiálny korektív znamená, že prečin má len formálne znaky, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, keď sú zvažované a zistené také skutočnosti, ako nízka závažnosť prečinu, osoba páchatel'a, spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia.

V danom prejednávacom prípade bolo nesporné, že zo strany obžalovaného sa síce preukázalo, že uvedené sumy peňazí bankomatovou kartou spoločnosti vybral na štyri krát, v celkovej výške 5.600,- eur, ale ktorý sa od začiatku trestného stíhania obhajoval rovnakým spôsobom, že mal ústne dohodnutú odmenu za výkon funkcie výkonného riaditeľa s Ing. M., napriek tomu, že ju v pracovnej zmluve, napriek jeho snahe, nemal dohodnutú. Svedok Ing. M. takúto ústnu dohodu poprel, ktorú výpoveď súd prvého stupňa vyhodnotil ako dôveryhodnú, ako vyplýva z vyššie uvedeného. Odvolací súd pritom pripúšťa aj iný výklad hodnotenia jeho výpovede, zvlášť za situácie, že pri nástupe obžalovaného do spoločnosti bolo preukázané, že mali blízky priateľský vzťah a nie je vylúčené, že tento sa z určitých dôvodov

narušil a je možné pripustiť aj alternatívu, že bolo aj pravdivé obhajobné tvrdenie obžalovaného, ohľadne sľúbenej odmeny za funkciu výkonného riaditeľa, zvlášť za situácie, že obžalovaný poskytoval určité služby svedkovi aj súkromne.

Napokon pri stanovení materiálneho korektívu bolo potrebné brať do úvahy aj ďalšiu podstatnú skutočnosť a to, že zo strany obžalovaného sa jednalo o ojedinelé vybočenie, pretože v minulosti nebol súdne trestaný, je ženatý, otcom dvoch detí a riadne zamestananý.

Odvolačí súd teda otázku materiálneho korektívu v prejednávacom prípade uzatvára tým, že i keď boli naplnené všetky vyššie spomenuté a zákonom predpokladané formálne znaky stíhaného prečinu, konaním obžalovaného nebol tak výrazným spôsobom porušený záujem spoločnosti chránený Trestným zákonom, t.j. záujem spoločnosti na riadnom výkone uloženého trestu, aby bolo možné skonštatovať, že dosiahol spodnú hranicu určenú pre tento prečin. Naopak, s poukazom na vyššie podrobne uvedené skutočnosti a osobu obžalovaného a jeho doterajší spôsob života bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., pretože závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná. Preukázanie uvedených skutočností je dôležité aj z hľadiska posúdenia pohnútky konania obžalovaného.

Z hľadiska skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je potrebné aj dodať, že nie každé zavinené konanie osoby pôsobiacej ako štatutárny orgán, v dôsledku ktorého dôjde k vzniku škody, zakladá trestnú zodpovednosť takejto osoby. Tu je nutné opätovne pripomenúť subsidiárne postavenie trestného práva ako právneho odvetvia, ktoré nastupuje ako ultima ratio (posledná a krajná možnosť) pri vzťahoch chránených inými právnymi odvetviami. Z tohto princípu vyplýva, že ochrana majetkových vzťahov má byť uplatňovaná predovšetkým prostriedkami občianskeho a obchodného práva a až v prípade, kde je takáto ochrana neúčinná a kde porušenie občianskoprávných vzťahov svojou intenzitou dosahuje zákonom predpokladanú závažnosť protiprávneho konania je na mieste uvažovať o trestnej zodpovednosti. Úlohou trestného práva je preto postihovať osoby, ktorých konaním je trestnou normou chránený záujem natoľko poškodený (ohrozený), že právne prostriedky iných právných odvetví na ochranu tohto záujmu nepostačujú. Nie každé zavinené konanie osoby pôsobiacej ako štatutárny orgán, v dôsledku ktorého dôjde k vzniku škody, zakladá trestnú zodpovednosť takejto osoby. Z tohto pohľadu je potrebné vždy skúmať nielen následok konania štatutára (spôsobenú škodu), ale aj intenzitu, charakter a pohnútku jeho konania. V prípade vzniku škody spôsobenej konaním štatutára, má poškodený možnosť domáhať sa náhrady škody súkromnoprávnou žalobou, čo aj v prejednávacom prípade nastalo. Napokon ohľadne predmetných výberov z účtu spoločnosti, z pohľadu ich oprávnenosti, resp. vrátenia sumy prebieha civilný spor na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 17 Cpr/24/2017 medzi obžalovaným a poškodenou spoločnosťou, ktoré konanie bolo prerušené do skončenia predmetného trestného konania, ako bolo preukázané v konaní na odvolacom súde, podľa vyjadrenia splnomocnenca poškodenej spoločnosti. Senát odvolacieho súdu, na základe vyššie uvedeného, dospel preto k záveru, že po zákonne a úplne vykonanom dokazovaní, plne rešpektujúc kontradiktórnosť konania a po jeho vyhodnotení, že skutok nie je trestným činom.

Vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy viedli napokon odvolací súd k tomu, že podľa § 321 ods. 1 písm. d./ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovaného H. T. oslobodil spod obžaloby (aj s chybnými dátumami pri treťom a štvrtom výbere peňazí -15.08.2015 a 31.08.2015, hoci je zrejmé, že v oboch prípadoch išlo zhodne o rok 2016), nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.